

„Kérlek azért titeket, testvéreim, az Isten irgalmasságára, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda magatokat élő, szent, Istennek tetsző áldozatul, és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek, mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes. A nekem adott kegyelem által mondom tehát közöttetek mindenkinek: ne gondoljátok magatokat többnek, mint amennyinek gondolnotok kell, hanem arra igyekezzék mindenki, hogy józanul gondolkozzék az Istentől kapott hit mértéke szerint. Mert ahogyan egy testnek sok tagja van, de nem minden tagnak ugyanaz a feladata, úgy sokan egy test vagyunk Krisztusban, egyenként pedig egymásnak tagjai.”

Keresztény testvéreim Krisztusban!

Formálódik az új gyülekezeti épület. Aki nem járt benne december eleje óta, vagy nem lesett be, az talán rá se fog ismerni. Először eltűnt egy fal, egy átjáró, mostanra pedig új falak épültek. A felerősített lécek helyére pedig, egy piros vaskorlát került. Megváltozott, illetve változik a hely, olyanra, ami valóban hasznos, praktikus és nem utolsó sorban szép.

Megformálni valami újat, sokféle módon lehetséges. Épületek építése erre megehetősen robusztus példa, említhetjük helyette kicsiknél a rajzolást, vagy egyéb kézműveskedést. Legozást, vagy duplózást, ha játékról van szó. A művészetek bármely ágát. A tanulást, illetve a nevelkedést-nevelést. Növekedni, formálódni.

Pál mai igeszakaszunkban, röviden összefoglalva, a megfelelő növekedésről ír. Jól növekedni, formálódni nem lehet bizonyos, általa is felsorolt alapvetések nélkül.

Megváltozni nem lehet egyik pillanatról a másikra. Ahogy utazás közben sem érünk rögtön a célhoz attól még, hogy megtaláltuk a megfelelő irányt. Sok irányból érkezünk mi is ide a gyülekezetbe, ahogy a római gyülekezetbe is sok különböző etnikumú, nyelvű, rangú és korú ember tartozott. Mindünket más és más élethelyzetben szólított meg Isten igéje. Felnőttként, vagy gyermekként. Családban, más közösségben, vagy a belső szobánkban. Megragadott, valósággal magához láncolt egy pillanat alatt, vagy lassan keringve jutottunk egyre közelebb Hozzá. Közel engedték Őt magunkhoz az ige szaván, egy prédikáción, az énekek által kimondott érzéseken, az imádságokon, vagy a beszélgetéseken keresztül. Mind-mind egy-egy külön út, a növekedésünk sokszor rögzös útja, amelynek hosszabb-rövidebb részét jártuk be eddig. Pál szavaiból először az istentiszteletet és az odaszánást emelném ki. Az Isten tiszteletére szánt élet. Tisztának, érthetőnek és egyszerűnek tűnik, de az életünk gyakorlatát tekintve mégsem az. Ha valóban olyan egyszerű lenne, akkor utunkon nem lenne ott az a sok megállás és vargabetű. Megpróbálni, fogadkozni, hagyni, hogy elragadjon a kezdeti hæv és lendület, nem ugyanaz, mint valóban odaszánni magunkat. A Közös Pont csapat fesztiválmissziói alkalmával, sok emberrel találkoztam, akik keresők voltak. Ezek az emberek Isten kegyelmes szeretetét keresték, bár ezt többnyire még ők sem tudták igazán. Ennek oka sokszor volt az, hogy inkább akarták megtalálni azt az istent, akit ők keresnek, minthogy odaszánják magukat Istennek, aki őket keresi, aki ott van mellettük. Mert valóban könnyebbnek tűnik próbálkozni, szabadon utakat bejárni, várakozni valamiféle jelre, vagy csodára, annál, hogy mint, ahogy Pál írja, Isten áldozatává váljunk. Negatív értelműnek hat sokszor ez a szó; áldozat, de értsük inkább azt meg belőle, hogy teljesen minden porcikánkat, minden gondolatunkat a Megváltónk akaratának adjuk át. Ez nem egy próbaidős, vagy határozott idejű szerződés, ami bárhogy is alakul, csak egy ideig tart, ez örök érvényű kapcsolat. Ha megértjük, hogy ez a kapcsolat, ez a „fogság” valójában nem láncokra ver, nem parancsolatok közé szorít, nem elzár a világtól és főleg nem a többi embertől, hanem valójában szabadabbá tesz a szeretetben való életre, akkor az értelmünk és vele együtt a látásunk, a józan ítélőképességünk is megújul. Akkor nem gyötör a kérdés mi jó és mi rossz, nem a határokat akarom feszegetni, akkor azt látom, és azt keresem, hogy a megtartó Isten mit akar adni nekem, mivé akar formálni engem, miként tesz engem áldássá mások számára. Áldássá, mint gyermek, mint testvér, mint tanítvány, mint házastárs, mint szülő, mint barát, mint hivatását végző embertárs, mint a Krisztusban lévő test egy tagja.

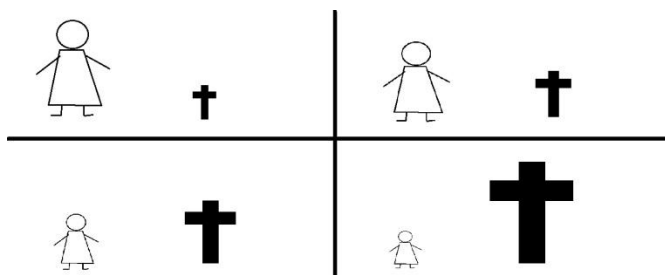
Az Istennek szánt életű ember nem azért marad a világban, mert végig kell, hogy élje az életét még. Nem egy próbát kell kiállnunk, ahol azok teljesítenek jól, akik azt válaszolják a végén, hogy „Van Isten.”, majd Krisztus áldozatának hála a mennybe jutnak. A keresztény ember valóban Istennek szánja az életét, mert

szabad akar lenni arra, hogy rajta keresztül teljesebben ki Isten akarata. Nem azért akarja a jót tenni, hogy jó pontokat gyűjthesse, hanem szabad akar lenni arra, hogy a rossz helyett a jót válassza. Ez a szabadság pedig csakis Isten formáló szeretetében lehet a miénk.

Istentisztelet, odaszánt élet. Pálnak ez a két szava is igen bőséges tartalommal bír, de a harmadik versben még tovább viszi gondolatait. „...*ne gondoljátok magatokat többnek, mint amennyinek gondolnotok kell, hanem arra igyekezzék mindenki, hogy józanul gondolkozzék az Istentől kapott hit mértéke szerint.*”

A hitet sokszor mondják irracionálisnak, ami szerintem meglehetősen furcsa, ha a kereszténységről beszélünk. Ilyenkor többnyire a hit tartalmára utalnak, azt vonják kétségbe. Ez, azt gondolom, alapvetően tévút. Az ember hite, nem a tartalmából indul ki, nem abból kezd el fejlődni, hogy Istenről, mondjuk, a Kis Káté alapján tételeke tanulunk meg. Hitünk, azt gondolom, hogy Isten szeretetének megtapasztalásán alapszik. Annál pedig nem tudok racionálisabb dolgot elképzelni, hogy a szeretetre szeretettel feleljünk. Azt, hogy Isten áldásainak megtapasztalására, a Benne való bizalommal feleljünk. A józanság, amely a hitünkön nyugszik, nem lehet fanatizmus, nem lehet rajongás, mert az onnantól már se nem józan, se nem Istenbe vetett bizalom. Ez pedig azonnal ki is tűnik. Mikor saját igazságainkat bizonygatjuk, mikor saját akaratainkat akarjuk csak érvényesíteni, mikor önön nagyszerűségünknek akarunk csak örülni, akkor többnyire hamar szembesülnünk kell vele, hogy már nem Istennél van az életünk, már megint egy vargabetűben vagyunk. „...*ne gondoljátok magatokat többnek, mint amennyinek gondolnotok kell...*” Meg van a saját helyünk. Bízunk az Atyában, hogy oda vezet, és úgy használ fel minket, amely a lehető legnagyobb ajándék lesz. De a józanságra való intés, ennek a mondatnak a folytatásában, arra is figyelmeztet, hogy kevesebbnek se gondoljuk magunkat. Ugyanúgy értékes és szeretett gyermekei vagyunk mind Istennek. Terve van mindannyiunk számára, és ugyan az utunkat nem ismerjük előre, de bízva az Ő kegyelmébe és tapasztalva szeretetét, józanul a hitben vallhatjuk, hogy az Ő országába vár bennünket.

Növekedni, formálódni. Igen, ezek a szavak változást is jelentenek. Ez a változás azonban nem azért kell, hogy eljőjön az életünkbe, mert Istennek így kényelmes, mert az ő akarata az, hogy egyazon alakra formáljon bennünket. Ahogy egy fa növekszik csemetéből, hatalmas, jó termést hozó fává, úgy változunk meg mi is. Úgy növekszünk az Istenbe vetett hitben. Van egy kép, amely számomra meglehetősen jól szimbolizálja mindezt. (kivetítő)

A képen a változást figyelhetjük meg, hogy mi is változik meg ilyenkor valójában. A képen látható ember az énünk, az az én, aki lázadni akar, aki okosabb akar lenni, aki a saját erejében tud csak bízni, aki számára félelmetes Isten kezébe letenni mindent. Ez az én szép lassan zsugorodni kezd és Krisztus, akit a kereszt jelképez a képen, egyre inkább növekszik.

Keresztény vagyok. Már nem akarok lázadni és függetlenséget keresni. Már nem én akarom a jobban tudni, hogy mi is a jó. Már nem félek bízni. Már nem aggályoskodom odaszánni magam. Már valóban hiszek. Már valóban Krisztusé vagyok!

Ámen